

1

Bohové, ale že v té ubohé skořápce, kterou nazývali městem, bylo vedro k zalknutí.

I když to tak Celaeně Sardothien připadalo jen proto, že už celé dopoledne polehávala na okraji střechy z vypálené hlíny s očima zakrytýma rukou a pomalu se opékala na slunci jako chlebové placky, které nejnuznější obyvatelé města nechávali na okenních parapetech, protože si nemohli dovolit cihlové pece.

Ach, bohové, už těch chlebových placek, kterým tu říkali *teggya*, měla po krk. Měla po krk toho, jak jí křupaly mezi zuby, a jejich cibulové příchutě, kterou z úst nedokázaly zahnat ani doušky vody. Kdyby už nikdy neměla *teggyi* vzít znovu do úst, rozhodně by pro to neronila slzy.

Hlavně proto, že *teggya* bylo to jediné, co si mohla dát k jídlu od doby, co před dvěma týdny připlula do Wendlynu a dorazila do hlavního města Varese, přesně jak jí přikázalo Jeho nejvyšší vladařské Veličenstvo a Pán světa, král Adarlanu.

Když jí došly peníze, nezbylo jí nic jiného než krást *teggyi* a víno z kár prodejců. Došlo k tomu nedlouho potom, co jediným pohledem přelétla z mohutné zdi hradu zbudovaného z vápence na dokonale vycvičené strážce, na kobaltově modré vlajky hrdě vlající v suchém horkém větru – došla k závěru, že muže, jehož měla za úkol zabít, ponechá naživu.

Teď tedy přežívala na uloupené *teggyi*... a vínu. Kyselém rudém vínu z vinic táhnoucích se po zvlňených kopcích obklopujících hradbami obehnané město. Celaena ho kvůli chuti

zpočátku vyplivovala, ovšem teď si ho vychutnávala s opravdovým potěšením. Zvláště od toho dne, kdy usoudila, že jí vlastně na ničem nezáleží.

Natáhla se k taškám z pálené hlíny svažujícím se za ní, aby nahmatala hliněný džbán s vínem, který ráno přinesla na střechu. Poklepávala prsty, hledala a pak...

Zaklela. Kam se u ďasa podělo víno?

Svět se naklonil, a když se zvedla na lokty, zničehonic byl plný oslnivé záře. Na nebi kroužili ptáci, kteří si udržovali uctivý odstup od jestřába s bělostným břichem a ocasem, jenž po celé ráno číhal na nedalekém komíně a vyčkával, až bude moct ulovit potravu. Ulice dole, kde se konaly trhy, byla jásavou mozaikou barev a zvuků. Znělo jí hýkání oslů a pokřikování obchodníků předvádějících své zboží. Procházeli tudy lidé v oděvech cizího i známého vzhledu, zatímco na vybledlých kamenech dláždění rachotila kola povozů. Ale kde u všech pekel bylo...

Á, tady. Džbán byl zastrčený pod jednou z těžkých červených tašek, aby zůstal v chladu. Tam, kde ho schovala před hodinami, když vyšplhala na střechu rozlehlé kryté tržnice, aby se porozhlédla po obvodu opevnění hradu o dvě čtvrti dál. Nebo z jakéhokoli jiného důvodu, který mohl znít oficiálně a přínosně, než si uvědomila, že by se raději natáhla ve stínech. Ve stínech, které už dávno sežehlo neúprosné wendlynské slunce.

Přihnula si ze džbánu, nebo se o to alespoň pokusila. Byl prázdný a ona usoudila, že to je jen štěstí. *Bohové*, pořádně se jí motala hlava. Potřebovala vodu a teggyi. A možná mast na ten velkolepě bolavý rozbitý ret a poškrábanou lícní kost, které si včera v noci odnesla z jedné z městských *taberen*.

Celaena se převalila se zaúpením na břicho a zkoumavě si prohlédla ulici čtyřicet stop pod sebou. Už znala strážce, kteří zde hlídkovali – uložila si do paměti jejich tváře a zbraně, stejně jako to udělala u strážců na vrcholu vysokých zdí obepínajících hrad. Zapamatovala si, kdy se střídají a jak otevírají tři mohutné brány vedoucí do hradu. Ashryverové a jejich předkové očividně brali bezpečnost nesmírně vážně.

Od doby, kdy přijela do Varese, uplynulo deset dní. Ještě předtím urazila zdoluhavou cestu od moře. Neotálela jen proto, že nebyla nijak nadšená představou, že musí zavraždit členy královské rodiny, ale také proto, že město bylo tak obrovské a jí připadalo, že tu má skvělou příležitost uniknout pozornosti úředníků pro dozor nad přistěhovalci, kterým utekla místo toho, aby se nechala zapsat do tolik dobročinného pracovního programu. Rychlý přesun do hlavního města také představoval vítanou změnu po týdnech na moři, kdy Celaena neměla chuť dělat cokoli jiného než ležet na úzkém lůžku v přečpané kabině nebo si až s nábožným zanícením brousit zbraně.

Jsi zbabělec. Obyčejný zbabělec, řekla jí Nehemia.

To slovo se odráželo v každém zaskřípění brousku o kov. *Zbabělec, zbabělec, zbabělec.* A pronásledovalo ji každou míli, kterou na lodi urazili.

Složila přísahu – přísahu, že osvobodí Eyllwe. A tak mezi okamžiky zoufalství, zuřivosti a žalu, mezi myšlenkami na Chaula a klíče Sudby a na vše, co opustila a ztratila, vymyslela plán, podle kterého bude postupovat, až dorazí na pevninu. Onen plán osvobození porobeného království však byl vyloženě šílený a nepravděpodobný: Měla v úmyslu najít a zničit jednou provždy klíče Sudby, jež adarlanský král použil k vybudování své děsivé říše. Pro uskutečnění svého záměru ráda položí život.

Bude to boj jen mezi ní a králem. Tak, jak by to mělo být. Bez ztráty životů, s výjimkou jejího. Bez poskvrnny na jiné duši než její. Jedna zrůda zničí druhou.

Když už měla být v důsledku Chaolových pomýlených dobrých úmyslů ve Wendlynu, tak zde aspoň najde potřebné odpovědi. V Eriley byla jediná osoba, která pamatovala dobu, kdy byly klíče Sudby v držení dobyvačné rasy démonů. Ti z nich vytvořili trojici nástrojů obdařených tak obrovskou mocí, že byly po tisíce let ukryty a téměř vymazány z paměti. Avšak královna víl Maeve o tom všem věděla, jak se dalo očekávat od někoho, kdo byl téměř stejně starý jako svět sám.

První krok Celaenina hloupého, bláhového plánu byl jedno-

duchý: Vyhledat Maeve, získat od ní odpovědi, jak zničit klíče Sudby, a pak se vrátit do Adarlanu.

Bylo to to nejmenší, co mohla udělat. Pro Nehemii – pro... tolik dalších lidí. Z ní samotné nezbyvalo téměř nic. Jen popel a propast a nezrušitelná přísaha, kterou vyryla do vlastní kůže na počest přítelkyně, která v ní viděla toho, kým ve skutečnosti byla.

Když jejich loď zakotvila v největším přístavu Wendlynu, Celaena musela obdivovat, jak opatrně si kapitán vedl, když připlouval k pevnině. Vyčkala na bezměsíčnou noc a pak Celaenu a ostatní uprchlice z Adarlanu nalodili na galéru, přičemž sledovali cestu tajnými průplavy mezi korálovými útesy – z pochopitelných důvodů. Pás korálů byl hlavním bodem obrany, neboť držel adarlanské legie od wendlynských břehů. Odhalit jeho slabá místa bylo rovněž součástí jejího poslání coby královny bojovnice.

Čekal ji ještě další úkol, který střežila hluboko v srdci: Musela najít způsob, jak králi zabránit popravit Chaola nebo Nehemiinu rodinu. Král slíbil, že to udělá, pokud Celaena zklame a nezíská plány námořní obrany Wendlynu a neodstraní zdejšího krále a prince při každoročním plese na oslavu slunovratu. Celaena však vražedné úklady ponechala stranou, když dorazili do přístavu a uprchlice byly vyvedeny na břeh, kde byly předány přístavním úředníkům.

Řada žen byla poznamenána jizvami na těle i na duši a v očích měly stíny hrůz, které je postihly v Adarlanu, a tak se Celaena i potom, co se během zmatku v doku vytratila, zdržela na střeše opodál, zatímco ženy byly odváděny do jedné z budov – aby jim našli domov a práci. Wendlynští úředníci je ovšem mohli později odvést do tiché části města, kde by si s nimi mohli dělat, co chtěli. Prodat je. Ublížit jim. Byly to uprchlice, nechtěné, bez jakýchkoli práv, a neměly se jak bránit.

Celaena se ale nezdržela jen kvůli tomuto podezření. Ne, Nehemia by na jejím místě zůstala, aby ověřila, že ženy budou v pořádku. Jakmile se ujistila, že uprchlicím nic nehrozí, vy-

pravila se na cestu do hlavního města. Hledání přístupových cest do hradu pro ni představovalo pouze způsob, jak se zaměstnat, zatímco se bude rozhodovat, jak provést úvodní kroky svého plánu. A přitom všem se bude snažit přestat myslet na Nehemii.

Všechno proběhlo v pořádku – v pořádku a tak snadno. Jako stín prošla venkovskou krajinou. Skrývala se v lesích a ve stodolách podél cesty.

Wendlyn. Země mýtů a nestvůr, kde se legendy a noční můry stávají skutečností.

Samotné království pokrýval teplý hrubý písek a husté lesy, které byly čím dál zelenější s tím, jak zvlněné kopce postupovaly do vnitrozemí a přecházely v ostře se tyčící vrcholky. Pobřeží a kraj kolem hlavního města byly vyprahlé, jako by slunce spálilo vše až na nejodolnější rostliny. Tolik se lišilo od deštivé, mrazem pokryté říše, kterou zanechala v dáli.

Byla to země hojnosti a příležitostí, kde si nikdo svévolně nebral, co si zamanul, kde nikdo nezamykal dveře a kde se lidé na ulicích jeden na druhého usmívali. Celaeně ale zvláště nezáleželo na tom, jestli se na ni někdo usmívá, nebo ne. Jak dny ubíhaly, najednou pro ni bylo nesmírně těžké projevovat zájem o cokoli. Veškeré odhodlání, všechn vztek a každý pocit, co zažívala po vyplutí z Adarlanu, se vytratily. Pohltila je nicota, která teď nahlodávala její duši.

Po čtyřech dnech cesty spatřila mohutné hlavní město vystavěné v podhůří. Varese, rodné město její matky. Životem pulsuující srdce království.

Přestože bylo Varese čistější než Zlomuval a značná část bohatství byla rozdělena mezi vyšší a nižší vrstvy, stále bylo hlavním městem s chudinskými čtvrtěmi, zapadlými uličkami, děvkami a hráči – a netrvalo dlouho najít jeho spodinu.

Dole na ulici se tři strážci tržiště zastavili na kus řeči a Celaena si podepřela rukama bradu. Jako všichni strážci v tomto království byli i oni oděni v lehké zbroji a měli u sebe značné množství zbraní. Povíдалo se, že wendlynské vojáky cvičí vílí ná-

rod, aby byli nemilosrdní, lstiví a rychlí, a Celaena z tuctu důvodů nechtěla zjistit, jestli je to pravda. Strážci se každopádně zdáli být daleko všímavější než běžná zlomuvalská hlídka, přestože nezaznamenali, že se po městě pohybuje nájemná vražedkyně. Celaena ovšem věděla, že v posledních dnech představuje skutečnou hrozbu pouze sama sobě.

Dokonce i když se den co den pekla v žáru slunce a umývala se, kdykoli se jí k tomu na některém z mnoha náměstí s fontánami naskytlá příležitost, stále cítila, jak její kůži i vlasy pokrývá krev Archera Finna. Přes neutuchající hluk a tep Varese jí v uších dosud znělo Archerovo zasténání, když ho vykuchala v tajné chodbě pod hradem, a navzdory vínu a horku měla stále před očima zděšenou grimasu v Chaolově tváři, když odhalil její vílí původ a příšernou moc, jež by ji snadno mohla zničit, a pochopil, jakou prázdnotu a temnotu skrývá Celaena ve své duši.

Často si říkala, jestli rozluštil hádanku, kterou mu dala ve zlomuvalském přístavu, a zda odhalil pravdu... Nedovolila si v těch úvahách pokračovat. Teď nebyl čas lámat si hlavu nad Chaolem, nad pravdou ani nad dalšími věcmi, které tížily a svíraly její duši.

Opatrně zatlačila prstem na rozbitý ret a zamračila se na strážce na tržišti, přičemž jí ústa rozbolela ještě víc. Tuto ránu si vysloužila při rvačce v taberně včera v noci, když jednomu muži vykopla koule až do krku a dotyčný poté, co popadl dech, byl, mírně řečeno, vzteky bez sebe. Celaena spustila ruku od úst a chvíli pozorovala strážce. Na rozdíl od vojáků a úředníků ve Zlomuvalu nebrali od obchodníků úplatky a nikomu nevyhrožovali násilím ani pokutami. Všichni úředníci a vojáci, které zde zatím viděla, byli bez výjimky stejně... dobří.

Stejně jako oni byl dobrý i Galan Ashryver, korunní princ Wendlynu.

Jediným vnějším projevem zlosti, na nějž se Celaena vzmožila, bylo vypláznutí jazyka – na strážce, na trh, na jestřába na komíně opodál, na hrad a na prince, který žil uvnitř. Litovala, že jí víno dnes došlo tak brzy.

Uplynul týden od chvíle, kdy přišla na to, jak nenápadně proniknout do hradu. To bylo tři dny po příjezdu do Varese. Uplynul týden od toho hrozného dne, kdy se jí všechny plány zhroutily pod rukama.

Opřel se do ní chladivý vánek, jenž s sebou nesl vůni koření z krámků lemujících blízskou ulici – muškátového oříšku, tymiánu, kmínu, aloisie trojlisté... Celaena se zhluboka nadechla a nechala si jejich vůni pročistit hlavu otupělou sluncem a vínem. Z jednoho ze sousedních měst k ní dolehlo vyzvánění zvonů a někde na náměstí skupina hudebníků spustila veselou melodii. Nehemia by to tu milovala.

Při tom pomýšlení se svět zhroutil do propasti, která nyní zela v Celaenině nitru. Nehemia Wendlyn nikdy neuvidí. Nikdy se nebude procházet trhem s kořením ani neuslyší zvony z hor. Celaena cítila, jak ji neviditelné olověné závaží drtí na prsou.

Když dorazila do Varese, zdálo se jí, že má dokonalý plán. Během hodin, jež strávila průzkumem obrany královského hradu, zvažovala, jak najít Maeve, aby zjistila víc o klíčích. Vše probíhalo tak hladce a bezchybně, dokud...

Do toho bohy proklatého dne, kdy si všimla, že stráže po každé ve dvě hodiny odpoledne ponechávají jižní zeď na určitou dobu nechráněnou, a odhalila, jak obsluhují mechanismus brány. V tu chvíli ale vyjel z brány ven Galan Ashryver, na něhož měla dokonalý výhled ze svého stanoviště na střeše šlechtického paláce.

Nebyl to pohled na prince s olivovou pleť a tmavými vlasy, co ji přimrazilo na místě. Nebyla to skutečnost, že si i z té vzdálenosti povšimla tyrkysové barvy jeho očí. Byla stejná jako odstín *jejích vlastních* očí, které byly důvodem, proč obvykle do ulic vycházela v kápi.

Ne. Byl to obdivný jásot jeho poddaných.

Oslavovali ho, svého prince. Zbožňovali ho – jeho okouzlující úsměv a lehkou zbroj lesknoucí se v nelítostném slunci, když spolu s vojáky mířil k severnímu pobřeží, aby vedl blokádu. *Aby*

vedl blokádu. Princ – její budoucí oběť – stál v čele vojsk proti Adarlanu a jeho lid ho za to *miloval*.

Sledovala prince a jeho muže kráčeující městem a přeskakovala přitom ze střechy na střechu. Stačil by jediný šíp, jenž by zasáhl ty tyrkysové oči, a dědic trůnu by padl mrtev. Jenže Celaena ho pronásledovala celou cestu k městským hradbám a jástot lidí jen sílil. Házeli mu květiny a všichni zářili pýchou nad svým neskutečně dokonalým princem.

Dorazila k branám města ve chvíli, kdy je pro prince otevřeli. A když Galan Ashryver odjížděl směrem k zapadajícímu slunci do války, vstříc slávě a boji za dobro a svobodu, zůstala stát na střeše, dokud se nezměnil v tečku na obzoru.

Pak se vydala k nejbližší taberně a zapletla se do nejkrvavější a nejdrsnější rvačky, jakou kdy vyprovokovala, až kdosi přivolal městskou hlídku a Celaena se vytratila okamžik předtím, než ji stihli vsadit do klády. Potom došla k rozhodnutí, že neudělá *nic*, zatímco jí z nosu crčela krev na košili a ona plivala rudé sliny na dláždění.

Její plány neměly smysl. Nehemia a Galan by dovedli svět ke svobodě. Kdyby Nehemia žila a dýchala, porazili by spolu s princem krále Adarlanu. Jenomže Nehemia byla po smrti a Celaenina přísaha – její hloupá, ubohá přísaha – stála za starou belu, když na světě byli milovaní dědici trůnu jako Galan, kteří toho mohli vykonat o tolik víc. Byla blázen, když tu přísahu pronesla.

I takový Galan představoval pro Adarlan minimální nebezpečí, a to měl k dispozici celé loďstvo. Ona byla sama a její život nestál za zlámanou grešli. Pokud krále nedokázala zastavit Nehemia... pak Celaenin plán obrátit se na Maeve... byl naprosto k ničemu.

Naštěstí dosud z vilího rodu nezahlédla ani živáčka. Stejně tak nespatriła ani skřítky a z magie zachytila sem tam špetku. Ze všech sil se tomu snažila vyhýbat. Dokonce ještě předtím, než zahlédla Galana, se držela dál od stánků na tržnici, kde nabízeli všechno, od léčivých prostředků přes cetky až po lektvary.

Zde se také dalo najít plno pouličních kejklířů a žoldáků, kteří prodávali své umění, aby si vydělali na živobytí. Celaena zjistila, které taberny mají v oblibě lidé nadaní magií, a obloukem se jim vyhýbala, protože někdy ucítila, jak se v její duši probouzí tenká svíjející se *věc* pokaždé, když zachytila jiskru magické energie.

Od doby, kdy se vzdala svého plánu a s ním i snah se o cokoli zajímat, uplynul týden a Celaena měla podezření, že potrvá ještě mnoho týdnů, než se rozhodne, že už má skutečně po krk teggye nebo nočních potyček, do kterých se pouštěla jen proto, aby cítila aspoň něco, či hltání nakyslého vína, když celé dny proležela na střeších.

Jenže měla vyprahlé hrdlo a v žaludku jí kručelo, a tak se pomalu zvedla od kraje střechy – ne kvůli pozorným strážím, ale spíš proto, že se jí hlava pořádně a úporně točila. Nevěřila si natolik, že se ani nestarala o to, aby nespadla na ulici.

Když se spouštěla po okapu do uličky vedoucí z tržiště, vrhla nevraživý pohled na tenkou jizvu, jež se jí táhla na dlani. Ta jizva nebyla ničím víc než připomínkou ubohého slibu, který před měsícem učinila u Nehemiina hrobu pokrytého zmrzlou hlínou, stejně jako všech zásad a lidí, které zradila. Tak jako prsten s ametystem, který noc co noc prohrávala, jen aby ho před úsvitem znovu vyhrála zpátky.

Přes všechno, co se stalo, navzdory úloze, kterou Chaol sehrál v Nehemiině smrti, dokonce i poté, co zpretrhala pouto mezi nimi, se nedokázala prstenu od něj vzdát. Už o něj třikrát přišla v kartách, ale zas a znovu ho získávala zpět – všemi možnými prostředky. Dýka připravená zajet mezi žebra měla obvykle při přesvědčování daleko lepší výsledky než pouhá slova.

Celaena usoudila, že se jen zázkalem dostala dolů do uličky, kde ji stín na okamžik oslepil. Rukou se opřela o studenou kamennou zeď, počkala, až si oči přivyknou na šero, a přitom se snažila přimět svou hlavu, aby se přestala točit. Troska – byla z ní zatracená troska. Zajímalo by ji, kdy jí to přestane být lhostejné a něco s tím udělá.

Ten puch Celaenu zasáhl, ještě než stihla zahlédnout, z koho vychází. Před obličejem se jí znenadání zjevily vykulené zažloutlé oči jakési ženy, která rozevřela seschlé, popraskané rty a zasyčela: „Ty špindíro! Opovaž se mi přijít znovu ke dveřím!“

Celaena se odtáhla a zamžourala na tulačku – a na její dveře, které byly jen výklenkem ve zdi nacpaným smetím a čímsi, co nejspíš byly pytle s jejími věcmi. Žena sama byla shrbená, vlasy měla nemyté a v ústech měla jen chabé zbytky zubů. Celaena znovu zamrkala a ženina tvář se zaostřila – zuřivá, pološlepná a špinavá.

Celaena zvedla ruce a ustoupila o krok, o dva. „Promiň.“

Žena vyplivla žmolek hleny na dlažbu rovnou před Celaeniny zaprášené boty. Celaena v sobě nedokázala najít sílu, aby z toho byla znechucená nebo vzteklá, a prostě by odešla, kdyby si nevšimla, v jakém je stavu, když zvedala otupělý pohled od plivance na zemi.

Oblečení měla špinavé, plné skvrn, prachu a děr, nemluvě o otřesném smradu. Tulačka si ji spletla s jinou tulačkou, která usiluje o její místo na ulici.

No, nebylo to *úžasné*? Nikdy v životě neklesla tak hluboko, a to bylo co říct. Třeba se tomu jednou bude smát, pokud si dá práci zapamatovat si to. Nevzpomínala si, kdy se naposledy smála.

Alespoň mohla najít jistou útěchu v zjištění, že její situace už nemohla být horší.

Vtom se však ze stínů za ní potutelně zasmál hluboký hlas.